

Ἀλοίμονο! Για νὰ χτίσει αὐτὸς ὁ καλὸς ἄνθρωπος μιὰ τέτια βίλλα, γιὰ νὰ ζεῖ μὲ μιὰ τόσο ἀρχοντιά, πόσοι ἀθῶοι, καταγγελλόμενοι ἀπὸ δαύτονε κι ἀπὸ τὰ ὄργανά του, δὲ θὰ κάμανε βουτιά στὸ Βόσπορο καὶ δὲ θὰ γευτήκανε τίς γλύκες τῆς ἐξορίας! Καλὰ ἐπιτέλους ἡ πολιτικὴ καὶ κυβερνητικὴ ἐξαχρείωση στὴν Τουρκία. Μὰ τὸ Γιαντίζ, μὲ τοὺς χαφτιάδες του, δούλεψε θορῶ καλὰ καὶ γιὰ τὴν κοινωνικὴ ἐξαχρείωση.

ΣΤ'.

21 τοῦ Μαγιοῦ, πρωΐ

Σοὺ μίλησα κι ἄλλοτε γιὰ τὸ Θανάση. Θὰ σοὺ μιλήσω γιὰ δαύτονε κι ἄλλες, πολλές φορές. Εἶν' ἕνας περιέργος τύπος πού μοῦκαμε βαθιὰ ἐντύπωση. Πήγα χτὲς στὶς 4 τοῦ γιαιτροῦ. Ὁ γιαιτρός ε-
λαιπε ἀπὸ προχτὲς στὸ νησί, τόξερα, μὰ βρήκα τὸν ὑπερέτη τοῦ τὸ Θανάση καὶ γι' αὐτόνε ἴσια ἴσια πῆγα. Ὁ Θανάσης εἶναι ἴσαμε τριάντα χρονῶνε, γίγαντας στὸ κορμὶ καὶ στὴν ψυχὴ καὶ δημοτικί-
στις φανατικώτατος.

Μὲ δέχτηκε στὴν τραπέζα, ἔφερε δυὸ μπου-
κάλες μπύρα καὶ—τὸ θερίο!—ἕνα μάσο χερόγραμμα
κι ἀρχίνησε νὰ μὲ διαβάξει τὸ δῶμά του!...

Πῶς τὸ λένε τὸ δῶμά του, δὲ θυμάμαι τώρα.
Θυμάμαι μοναχὰ πῶς τὸ κύριο πρόσωπο λέγεται
Βυθογύριος καὶ συβολίζει τὴν ἐθνικὴ ψυχὴ πού
κατεδαίνει στοὺς βυθούς τῆς παράδοσης καὶ γυρίζει
φέρνοντάς μας ὅτι χρῆσιμο ἢ ἐθνικὸ ἀνασέρνει ἀπ'
αὐτοῦς Αἰ, δὲν εἶναι μοναδικὸ τὸ σύμβολο;—Μὰ
καὶ τὸνομα τί χαρακτηριστικὸ!

Τὸ δῶμά του εἶναι ἔξω φρενῶν, ἄτεχνο,
φλύαρο, μπόσικο σὲ πῶλλες μεριές, μὰ ἔχει σκηνὲς
σκόρπιες δῶ καὶ κεῖ ἀληθινὰ Σαξοπῆρες κ' ἔχει
κομάτια, λυρικὰ ἰδίως, πού σὲ κάνουν καὶ βγάζεις
μὲ σεβασμὸ τὸ καπὶλλο σου.

Τὸν ἔβλεπα κ' ἔγραφε μὲ τὸ χεῖρ του καὶ μὲ
τὴν ἀνορθογραφία του, σὲ τὴν δῶ τὸ καρνεδάκι
ἕνα τραγοῦδι ἀπὸ τὸ δῶμά του:

Κεῖμα στὰ τόσα κάλλη σου,
κεῖμα στὴν ὁμορφιά σου,
σὲ εἶδαν τὰ παιδιὰ σου
Τούρκα, Ἀγία Σοφία.

Τὰ σήμαντρά σου δόσα-ε,
πουλῆσαν τίς καμπάνες

οἱ Γενταραγάδες
γιὰ χύση τοῦ χαλκιά.

Κρικέλια γίναν καὶ χτυποῦν
κουφά, κουφά στὴ θύρα,—
μὲ κλάρες λὲν τὴ μοῖρα...
—ὦ, τί ταπεινωσιά!

Δὲν ξέρω πῶς μοῦ φανήκανε κείνη τὴ στιγμή
τοῦτ' οἱ στίχοι. Εἴμουνε ξαπλωμένος στὸ ντιβάνι
ἀντικρῦ μου, ἀπὸ τὸ ἀνοιχτὸ παράθυρο, ἔβλεπα
τοὺς μινιαρέδες τῆς Ἀγίας Σοφίας. ἄκουγα ἕνα ραγιά
νὰ τραγουδᾷ, ἰστώντας καὶ σ' ἄτεχνους στίχους
μὲ δυνάτη καὶ γιομάτη φωνὴ τοὺς πόθους τῆς Φυ-
λῆς—αἰ, κείνη ἡ στιγμή κατὶ εἴτανε γιὰ μένα!...

Ὁ Θανάσης δὲν εἶναι ὑπερέτης τοῦ σπιτιοῦ·
εἶναι ὑπερέτης τοῦ γιαιτροῦ, ἕνα εἶδος βοηθός του.
Ἀπὸ δεκατέσσερα χρόνια βρίσκεται σιμά του καὶ
τονὲ βοηθεῖ, καθὼς λέει, καὶ στὶς ἐγγειρήσεις...

—Μπρὶ Θανάση, τοῦ εἶπα, εἴγινες καὶ γιαι-
τρός;

—Ὁ, τί θέλησα εἶναι, μοῦ ἀποκρίθηκε. Ὁρ-
θογραφία μοναχὰ δὲ θέλησα νὰ μάθω, γι' αὐτὸ καὶ
δὲν ἔμαθα!

Ἐχει διαβάξει καὶ καλοχωνέψει τόσα καὶ τόσα
πού ὄντας σοὺ μιλάει ξεγελιέσαι καὶ θαρρεῖς πῶς
κουθεντιάξεις μὲ μορφωμένο ἄνθρωπο. Καὶ μπαρὶς
δὲν εἶναι μορφωμένος, δὲν ἔχει δηλ. ἀληθινὴ μόρ-
φωση;

Ὅντας φύγαμε ἀπὸ τὸ σπιτί...—Μὰ τὰ παρα-
κάτου, ἄφισε νὰ σοὺ τὰ πῶ στὴν ἄλλη μου λιγὴ
λογη.

ΙΕΙΟΝΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΥ ΠΕΡΑΣΜΑ

Στοῦ Μάη τὸ δαίλι τὸ ξανθὸ σ' ἀντίκρουσα πὸν πέρ-
ναγες

Κ' ἐντὸς μου γλυκοχάραξεν ἡ θέση κ' ἡ λατρεία.
Τώρα, ποῖά τάχα δύναμη μοῦ φέρνει τὴν εἰκόνα σου,
Τώρα, πὸν μόνος περπατῶ κι ἀργὰ στὴν ἐρημία;

Πόσες φορές μὲ μάγεψαν τὰ μουσικὰ τὰ ψέματα,
Πόσες φορές μὲ τρώμαξεν ἡ φόνισσα ἡ Ἀλήθεια.
Γιὰ τοῦτο μέινω ὡς διάβηκες καὶ μὴν ἐρῶθης, ὦ ἀγύ-
ριστη!

Σὰν τὰ παλιὰ θὰ σάραπῶ πὸν σβύσαν παραμύθια..

ΛΕΑΝΤΡΟΣ Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ",
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 3.—Γιὰ τίς Ἐπαρχίες Δρ.
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δρ. Χρ. 10.

Γιὰ τίς ἐπαρχίες δεχόμεστε καὶ τρέμνες (2 Δρ. τὴν τρι-
μηνία) συνδρομῆς.

Κανένας δὲ γράφεται συνδρομητὴς ἀδὲ στέλλει μπροστὰ
τὴ συνδρομὴ του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κίβκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια
Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιο-
δρομίου (Ἀκαδημία), Βουλὴ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδη-
ρόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ.
Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντικρῦ στὴ Βουλὴ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτο-
ρεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Σύνταγμα ὁ «Σολωμός».

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ Βουλὴ μας—Οἱ ψευτιὲς τοῦ τύπου μας—
Ὁ «ἄγνωστος» καὶ τὰ «ὄργανα»—Στενὴ
κ' εὐρεία—Οἱ κοῦρες τοῦ κ. Σιάνη.

ΔΕΝ εἶναι ἀπαρτία τὴ Δευτέρα καὶ τὸ περιμέ-
ναμε. Ἐστὶ γίνεται ταχτικά ὅταν εἶναι νὰ πρωτα-
νοῖξαι ἡ Βουλὴ. Οἱ βουλευτὰδες μας παίζουν τὸ
κρυφτούλι στὴν Κυβέρνηση, κάνουν τὸ δύσκολο,
καλυσιεργοῦν καὶ τὰ τέτια, γιὰ νὰ πιτύχουν τὰ
ρουσφετάκια τους. Ἀ δειξύν προθυμία καὶ τρέ-
ξουνε μὲ τὸ πρῶτο κάλεσμα, δὲ γίνεται τίποτα. Ἡ
Κυβέρνηση κακομαθαίνει δὲν τοὺς φοβάται ἀνάγκη
δὲν τοὺς ἔχει. Καὶ τότε τί γίνεται; Οἱ «ἀγοσιπτοὶ
συμπολίται» πού καρτεροῦνε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα,
πῶς θὰ ἱκανοποιηθοῦν; Καλυσιεργία λοιπὸν καὶ δῶ
εἴμαστέ! Ὅχι τί; Ναν τὸ πάρει ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ἀπό-
φαση ἡ Κυβέρνηση πῶς εἴλες τὴν κρατοῦμε κι ἂ
δὲν κάνει τὰ κέφια μας, πρεῖ, χάθη κε!...

Κι αὐτὸ λέγεται ΠΟΛΙΤΙΚΗ, παρακαλοῦμε. Καὶ
μὲ τέτια πολιτικὴ καμαρώνουμε καὶ τὸ τελαλῶμε
ἀπὸ τίς καθημερινὲς ἐφημερίδες, δίχως στάλα νὰ
ντρεπόμαστε, πῶς κατὶ ἐπὶ κάνουμε, πῶς θὰ ξε-
δοῦμε ἀπὸ τὸν κομματικὸ βούρκο πού καιροὺς καὶ
χρόνια κυλοῦμαστε! Ἀλοίμονο, κάθε εὐγενικὴ
προσπάθεια, ὅσο δυνατὴ κι ἂν εἶναι, ξεμυδενίζεται
ὅσο λειτούργει ἔτσι μιὰ τέτια Βουλὴ.

*

ΚΑΠΙΟΣ φίλος μᾶς γράφει ἀπὸ τὴν Πόλιν τὰς Ἀθηνῶν:

ἀκούονταν τὸ γέλιο τους.

—Καλὲ σωπάτε, εἶναι τελειωμένα πράγματα,
θὰ τὴν πάρει ἔδωκε τὸ λόγο του.

—Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε νὰ μὴ τὴν πάρει κιόλας.

—Μὴν τὸ λέ-ε αὐτὸ ἂν τὴν παίρνει, ἢ πῆ
πῶς τὴν ἀγαπᾷ κι ἂν δὲν τὴν ἐπιτρύνει, κανεὶς δὲ θάχε
νὰ τοῦ ζητήσει τὸ λόγο.

—Καὶ γιὰτί νὰ μὴ τὴν πάρει; Καλύτερη θὰ
εἴρκε; εἶπε πειραγμένη μιὰ μητέρα πούχε τέσσε-
ρεις κόρες ἀνύπαντρες, ὅχι γιὰτί κατὰ βάθος τὸ
σκέπτονταν, παρὰ γιὰτί δὲν ἤθελε νὰ περάσει πῶς
φρονόισε τὴν κόρη. Ἀν τὴ ρωτοῦσε κανένας χωρι-
στὴ εἰμωνα βέβαια πῶς θὰ τοῦλεγε: «Χρειαζόανε
ἀκόμη νὰ κάμει πῶς πολλὰ γιὰ νὰ βρεῖ καλύτερη
τύχη, ἔννοια σας κ' ἤξερε αὐτὴ τὴν τέχνη καὶ τὸν
ἀρπαξε.»

—Μὰ γιὰτί δὲ μιλεῖτε σὲς διόλου; μοῦ ξα-
νάπε ὁ ἴδιος κύριος.

—Μὰ τί νὰ πῶ; (Ἀιστανόμηναι τὴν κούρατη
πού ἔχουμε καποτε σὺν. τυραννιζόμενοι ἀπὸ κάποια
σκέψη, κατορθώνουμε σιγὰ σιγὰ καὶ ἀπαυλοῦμαστε
μ' ὅτι γίνεται γύρω μας, κ' ἡ ἐρώτηση αὐτὴ μοῦ
δῶσε τὴν δυσάρεστη ἐντύπωση σκυντηματικὴς σὲ
στιγμὴ γλυκίῃ ὑπνῶ.) Γ' ἔρε νὰ πῶ; πῶς μπορῶ

ἐγὼ νὰ πῶ τίποτα ἄλλο ἀπὸ κείνο πού σκέφτομαι;
Μὰ κ' ἐγὼ; Δὲν ἔχεις κ' ἐγὼ κάποια ἄλλη σκέψη
μυστικὴ νὰ σὲ κυβερνᾷ, γιὰ νὰ τραβήχτεις κ' ἐγὼ
παράμερα ὅπως κ' ἐγὼ καὶ νὰ μὴ μιλεῖς; Ὅλες
αὐτὲς οἱ γυναῖκες δὲν ἔχουν ἄλλες σκέψεις στὸ νοῦ
τους ἄραγε; Ὅλες αὐτὲς εἶναι ἀληθινὰ ζήνοιαστες
πού φέρουνται ἔτσι ἡ ὑποκρίνονται; Κάθε μιὰ βέ-
βαια, δὲ μπορεῖ, θάχει κατὶ τι πού τὸ κρύβει. Μὰ
τότε πῶς εἶναι δυνατὸ καὶ τὸ βγάζει ἀπὸ τὸ νοῦ
της; κ' ἔχει τόση ἀπροσποίητη γαλήνη στὰ μάτια
της;

1 Σεπτέμβρη.

Ἐχω μιὰ γαλήνη ἀκατανόητη ἀπλωμένη στὴν
ψυχὴ μου καὶ περιμένω. Εἶναι ἡ γαλήνη πού προ-
αγγίζει τὴν τρικυμία ἢ εἶναι ἡ γαλήνη καὶ ἔρχε-
ται ἔπειτα ἀπὸ τὴν καταστροφή; Δὲν ξέρω. Ἐγὼ
εἶμαι ἡσυχῇ. Δὲ μὲ κάνει νὰ τρέμω πῶς ἡ στιγμή
τῆς συνάντησής τους. Αἰστανόμηναι πῶς θὰν τοὺς ὑπο-
δεχτῶ ὅπως καὶ τίς ἄλλες φορές, καὶ θὰ τοὺς γε-
λασῶ παλὶ κ' ἴσως πάλι νάχω τὴν παράξενη ὁρεξὴ
νὰ καθίσω μαζί τους σὺν καὶ προχτὲς, καὶ νὰ μιλῶ
κ' ἐγὼ ὅπως καὶ τότε, καὶ κατοπιν σὺν κατὰλῶ

πῶς παραγίνουμαι ὀχληρὴ νὰ τοὺς ζητήσω συχώ-
ρηση καὶ νὰ τοὺς ἀφίσω. Δὲν ἔχω σήμερὰ τίς με-
λαχολίες μου. Σήμερὰ θὰ ντυθῶ κ' ἐγὼ! Δὲ βλέπω
τὸ λόγο νάμιν ἀσυγύριστη. Τί μὲ νοιάζει ἐμένα; Τί
μὲ νοιάζει ἐμένα; Κ' ἐγὼ ἔχω καιρὸ νὰπολάψω τὴ
ζωὴ ὅπως θέλω. Καθένας μὲ τὴ σειρά του, κ' εἶναι
γελοῖο νὰ πονῶ ἐγὼ τὴ στιγμή πού οἱ ἄλλοι ἀπο-
λαβεῖν τὴν χαρὰ. Καὶ πηγαίνω ἀνέμενη ἀνέμενη
καὶ περιμένω, καὶ νοιώθω μιὰ τρελλὴ πιθυμία μόλις
τοὺς δῶ νὰ τῆξω καὶ νὰ τοὺς πῶ, νὰ τοὺς φω-
νάξω: Ἀδέτε με, δέτε με, δὲ μὲ νοιάζει καθόλου,
μὰ καθόλου πού ἤρθατε δῶ καὶ πῶς ὁ Λώρης θὰ
γίνει ἐρωμένος σου εἰμένα. Δὲ μὲ μέλει καθόλου,
πίσω μου δὲν εἶναι πῶς ὁ ἄνθρωπος πού πονοῦσε καὶ
βασανίζονταν ἀγιάτρευτα σὰ σὰς ἔβλεπα. Ὁ ἄν-
θρωπος αὐτὸς χάθηκε. Δὲ ξέρω τί γίνθηκε, ποῖος
μοῦ τὸν ἔδωξε, δὲν ξέρω. Καποτε θορῶ πῶς εἴστε
οἱ ἴδιοι μοῦ τὸ ἐκάματε τὸ θάμικ καὶ σὰς εὐχαρι-
στῶ! Πιστεφετὴ με. Σὰς λέω τὴν ἀλήθεια δὲν
πονῶ, δὲν πονῶ καθόλου. Δὲ γελοῖο πῶς ψεύτικα,
γελοῖο μὲ τὴν καρδιά μου καὶ ὅλη ἡ ψυχὴ μου χι-
ρεται στὴν προμάντευση τῆς δικῆς μου χα-
ρᾶς πού τὴ νοιώθω νὰ ἔμπνῃ στὸ μευδιασμένο αἷμα μου καὶ
νὰ τὸ ζεσταίνει! Κ' εἰμένα δὲ σὲ ζητέω καθόλου